

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 167. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788928736.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Fru Gyllembourg havde en plejesøn, dengang omtrent 15 år gammel, en søn af hendes fætter, grosserer Buntzen, en livlig, smuk og opvakt dreng. Denne dreng havde kastet sin særdeles godhed på mig og ytrede ofte i barnagtig alvor til fru Gyllembourg, at når han ret var flittig og ilede med at blive student, da så han intet til hinder for, at jeg kunne blive hans kone. Når hun da foreholdt ham ganske godmodigt, at jeg jo var ældre end han, og at sligt var børnestreger, da udbrød han heftig: »Hvad gør det? Hvor mange er ikke gift med en kone, som er ældre end de selv, og Hanne er jo kun 3 år ældre end jeg.« Denne barnagtige følelse hos den livlige dreng udviklede en heftig skinsyge over den opmærksomhed, som Heiberg lagde for dagen imod mig. Han forhindrede så meget som det stod i hans magt, at vi nogensinde var 168 ene i stuen, af frygt for at noget hemmeligt ord skulle blive vekslet imellem os. Når fru Gyllembourg ikke var hos os, da satte han sig med en barnagtig trods i en krog uden. at blande sig i samtalen, men veg ikke fra sin plads. Når så Heiberg blev ked af dette hænger og spurgte ham: »Har du slet intet at læse på til skolen i morgen?« da styrtede han heftig ud ad døren, og fru Gyllembourg, hvis kæledægge han var, fandt ham ofte grædende på hans kammer over at blive behandlet som skoledreng i min nærværelse, hvilket jo heller ikke var behageligt for en elsker at finde sig i. Ja, undertiden fandt hun ham ligge grædende på gulvet i formeligt raseri og havde da stor møje med atter at stille ham tilfreds. Han elskede forresten Heiberg højt; de legede tit sammen, som om de havde været af samme alder; og ethvert pudsig indfald af Heiberg fremkaldte hans skingrende latter, så man kunne høre ham over hele huset. Ofte ytrede hans skinsyge sig på modsat måde, idet han sagde: »Ludvig holder vist mere af Hanne end af mig, og det kan jeg ikke tåle.«